



ПО ОЧИТЪ СЕ ПОЗНАВА

Учителят чу глъчка въ стаята и надникна. По лицата на струпалитъ се край стената ученици трептѣше тревога.

— Защо не сте си на мѣстата? — викна имъ той отъ вратата.

— Картината я нѣма, господинъ учителю, — отвърнаха тѣ въ единъ гласъ.

— Каква картина? — заогледа учителят стаята.

— Картината „Овчарче“, хее, тука гдето бѣше, — посочиха му нѣкои съ ржце. Изви той глава, видѣ празнина бѣлѣ правождѣлникъ,

заеманъ отъ липсалата картина, па влѣзе и се загледа въ децата.

— Е, кой я взелъ? Казвайте, че азъ ще позная.

— Азъ не съмъ.

— И азъ не съмъ, — засвиваха се децата смутени, а учителят още повече впи погледъ въ тѣхъ, сякашъ искаше по очитъ имъ да познае крадеца. Но въ очитъ на всички свѣтѣше небесна чистота.

Като храмъ бѣха украсили тѣ стаичката си. Събираха пари помежду си, купуваха си хубави картинки, момчетата изработваха прости дървени рамки и поставяха картинкитъ въ тѣхъ. По прозорцитъ момчетата бѣха поставили саксии съ хубави градински цвѣтя. Всѣка сутринъ едно отъ тѣхъ идваше рано, поливаше цвѣтята и оттупваше картинитъ отъ прахъ. Като очитъ си пазѣха тѣ всички

ко въ стаята. И сега, когато една незнайна ржка бѣше грабнала картината „Овчарче“ отъ стаята имъ, истинска болка трептѣше въ очитъ имъ.

— Бай Тане, — извика учителят училищния слуга — да не си взималъ отъ тукъ една картина?

— Да пази Господъ, учителе, — това си е детска работа...

